HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

מסורת הש"ס

עין משפט
נר מצוה

[א] לא משום זרות [ב] ולא משום טומאה [ג] ולא משום מחוסר בגדים [ד] ולא משום רחוץ ידים ורגלים הא מקטר חייב מאי לאו באזהרה אלא זר נמי לאזהרה והכתיב [1] והזר הקרב יומת הא כדאיתא והא כדאיתא מכלל דיוצק ובולל לאו נמי לא והתניא [ה] אזהרה ליוצק ובולל מניין ת"ל [2] קדושים יהיו ולא יחללו מדרבנן וקרא אסמכתא בעלמא מיתיבי ואלו הן שבמיתה טמא ששימש תיובתא: גופא [ו] ואלו שבמיתה [ז] האוכל את הטבל [ח] ובהן טמא שאכל תרומה טהורה [ט] וזר שאכל את התרומה [י] וזר ששימש [יא] וטמא ששימש [יב] וטבול יום ששימש [יג] ומחוסר בגדים [יד] ומחוסר כפרה [טו] ושלא רחץ ידים ורגלים [טז] ושתויי יין [יז] ופרועי ראש [יח] אבל ערל [יט] ואונן [כ] ויושב אינן במיתה אלא באזהרה בעל מום רבי אומר במיתה וחכ"א [כא] באזהרה [כב] הזיד במעילה רבי אומר במיתה וחכ"א [כג] באזהרה האוכל את הטבל מנלן דאמר שמואל משום ר"א מניין לאוכל את הטבל שהוא במיתה דכתיב [3] ולא יחללו את קדשי בני ישראל [את] אשר ירימו לה' בעתידים לתרום הכתוב מדבר ויליף חילול [4] חילול מתרומה מה להלן במיתה אף כאן במיתה ונילוף חילול [5] חילול מנותר מה להלן בכרת אף כאן בכרת מסתברא מתרומה הוה ליה למילף שכן תרומה חוצה לארץ הותרה ברבים פירות פיגול ונותר אדרבה מנותר הוה ליה למילף שכן פסול אוכל אין לו היתר במקוה הנך נפישין רבינא אמר חילול דרבים מחילול דרבים עדיף וכהן טמא שאכל תרומה טהורה מנלן [כד] דאמר שמואל מניין לכהן טמא שאכל תרומה טהורה שהוא במיתה בידי שמים דכתיב [4] ושמרו את משמרתי ולא ישאו עליו חטא וגו' טהורה אין טמאה לא דאמר [כה] שמואל א"ר [כו] אליעזר [כז] מניין לכהן טמא שאכל תרומה טמאה שאינו במיתה שנאמר [4] ומתו בו כי יחללוהו

פרט

לא משום זרות. זר שעשה תמת מסס בפנים אינו מייב מיתה דנפקא לן בסדר יומא (דף כד.) מועבדתם עבודת מתנה[כה] ולרבי עבודה תמה ולא עבודה שיש לחבירה עבודה וכל הני ים לחבירה עבודה. יוצק ובולל ומקר עבודות למנחה יש לחבירה עבודה להקטרת הקומץ אחר כולן. מסדר השולחן עבודה לחבורה של לחם הפנים היינו סילוק בזיכין והקטרתן. המטיב את הנרות המדשנה שחבירה יש לחבירה הדלקת הנרות. מקבל דמים יש לחבירו זריקה: **ולא משום טומאה.** הכי נמי שעשה. דזרות ושמוש בטומאה מחד קרא נפקי חזקיה דילפו בפ' כל הזבחים תניא בשחיטת קדשים (זבחים דף טו:) וימזו מקדשי בני ישראל ולא יחללו[כו] דהיינו טומאה כדכתיב בתריה ממור מליסה לדורותיכם וגו' וחר נמי מיניה דרשינן מדאיטטריך קרא למיכתב בני ישראל למעוטי ממי מי למעוטי קדשי נכרים וקדשי נשים וכי בטומאה קרבי והא תניא בני ישראל נמי שעשה זרות הכי קאמר בני ישראל נמי שעשה זרות מחייב ונמי בטומאה: **ולא משום מחוסר בגדים.** דתניא נמי מזרות מתרבאי בפ"ג דזבחים (דף יח:) דכתיב וחגרת אותם אבנט וגו'[כז] בזמן שבגדיהם עליהם כהונתם עליהם אין בגדיהם וכו' והוו להו זרים: **ולא משום שלא רחוץ ידים ורגלים.** דמוקה מוקה מחוסר בגדים גמר לה מהם לענין מחוסר בגדים ומהי תנא נמי ילף מינה דאמר מה מחוסר בגדים לא מייחב אלא משום שלא מגמר עבודה הכי נמי לא מייחב אלא משום עבודה שהוא גמר: **הא מקטיר.** דהוה עבודה תמה שאין לחבירה עבודה חייב משום טומאה ומאי חייב לאו מיתה: **לא לאו.** הוה דמחייב דכתיב ולא יחללו: **ופרכינן שלא זר נמי.** הא דייקינן הא מקטיר לענין זרות תימא נמי דלאו הוה דמחייב והא מיתה כתיב והזר הקרב וגו': **הא כדאיתא וכו'.** זרות דייקינן הא מקטר חייב מיתה ולענין טומאה לאו: **מכלל דיוצק ובולל.** מדקאמר מקטר לאו בעלמא הוא לחיים ומהכא מיוצא ממעטינן ליוצק ובולל שאין לחפילו לאו לא מייחב משום טומאה: **וזהזר הקרב יומת.** הא מיתני' יליף לה מקראי לקמן: **ופרועי ראש.** שאיחסו. פרועי לחם שעבדו עליהם יותר משלשים יום שלא גלחו לחסם: **אבל ערל.** שמתו לחיי מחמת מילה וכן אונן שאינם מיושב כל הני כולהו קיש להו זהו דמחלי עבודה בפ"ב דזבחים (ד' טו:) לפילו הכי ליתנהו במיתה שלא בחזרה ולקמן (ע"ב) מפרש לה: **נעל מום.** כהן בעל מום שאינם: **רבי אומר במיתה.** לקמן [פד.] מפרש פלוגתייהו: **הזיד במעילה.** שהנאה מן הקדש שיש בו מעילה במזיד: **אשר ירימו.** שתתידין לתרום וקאמר הלא יחללוס שאסור לאכלם בטהרה: **מתרומה.** שאכלה בטומאה לכתיב [ויקרא כב] ומתו בו כי יחללוהו: **מנותר.** כי את קדש ה' חלל [שם יט] : **תרומה חולה לארץ וכו'.** סימן הוא. זה תרומה וזה תרומה מעורבת בו. ואין נותנין במוקה לארץ אבל נותר נותנ במדבר ובשעת היתר הבמות בכל מקום. ויש היתר לאיסורו זה יש היתר לאיסורו בספרקא וזה יש היתר לאיסורו דטבול ומותר בתרומה אבל נותר אין היתר לאיסורו. זה נאמר בו חלול בנשאן רביס ולא יחללו וזה נאמר בו לשון יחיד קדש ה' חלל: **פגול ונותר.** אין נותנ לא בטבל ולא בתרומה שלא בקדשים: **אכן פסול האוכלין.** נותר וטבל שניהם פסול המאכל אבל תרומה פסול הגוף הוא דכי יחללוהו בטומאת הגוף כתיב. טבל ונותר אין לסס טהרה במקוה אבל טמא בתרומה יש לו טהרה במקוה: **שנאמר ושמרו את משמרתי וגו'.** לכהנים טמאים דבר הכתוב בפרשת חמור איש איש מזרע אהרן: **טהורה אין.** מילתא בחני נפשה היא וקאי אדשמואל דאמר טמא שאכל תרומה טהורה קאמר טהורה דווקא אבל טמא אבל תרומה פסול הגוף אבל במיתת הגוף כתיב.